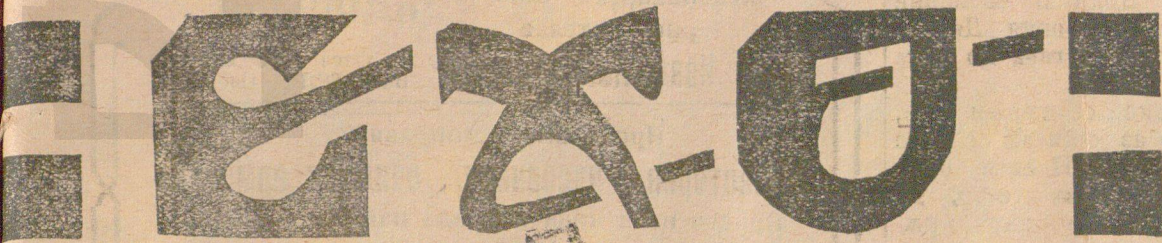


СЕВЕРНО



НЕЗАВИСИМ ИНФОРМАЦИОНЕН ВЕСТНИК

БОНАМЕНТ 20 ЛЕВА

Телефон № 63.

ЗАСТЪПВА Политика, Информация, Народно стопанство, Търговия и Литература.

Редактор Петко Пав. Попов

СЪТРУДНИЦИ: г. г. Цовю Бръшлянов, Ячо Хаджаров, Г. П. Домусчиев, Иван Кирилов, Д-р Хр. Д. Попов, М. Икономов, Константин поп Христов, Ник. Ракитин, Д-р Димо Лесичков, Симеон Евтимов, Д-р Ст. Сиромахов, Д-р Васил Урмянов, Д-р Н. Думанов, Хр. Цолев, Ив. Миндичков, А. Б. Наретов, Ив. Б. Фурнаджиев, Ст. Балтаджиев, Васка Павурджиев, Седал на Крайско, Ст. Тавев — редактор в „Утро“. Ал. Джаджев — столичен журналист, Яна Герова, Невена Розева, Т. Безименев, Николай Дончев, Д-р Ев. Янковски, Оля Пашикова, Ал. Гюрова и др.

Чиновнишкия въпрос

Гласуван е вече закона за подобрене материалното положение на държавните служители.

Според него, така, както гласуван, чиновниците ще получават еднократна помощ в следния размер: петорният размер от получаваното добавочно възнаграждение за тия, които не получават порционни пари, тройния размер за ония, които получават безплатна джоба или порционни пари и четворният — за горските стражари. На еднократната помощ имат право само държавните служители, които са на служба до 1 Октомври т. г. изслужили до тая дата най-малко 1 месец. Чиновниците които ще получат помощ, не могат да напускат службата си до 1 Януари 1922 год., иначе, ще трябва да повърнат взетите суми.

Освен еднократната помощ, чиновнишките заплати се увеличават, като до сегашното 20 процентово възнаграждение се увеличава 40%, върху редовната бюджетна заплатата и добавочно възнаграждение. Така като са увеличени чиновнишките заплати, те ще допренесат за „подобрене на материалното положение на държавните служители“.

Живота, обаче, поскупва всекидневно. Разклатения стопански живот е още далече да бъде възстановен в своите нормални, мирновременни граници. Чиновнишките заплати, дори и така както са увеличени, не обхващат на онзи минимум от средствата за сносното преживяване на чиновниците и техните семейства.

Това показва ясно, че чиновнишкият въпрос тепърва ще има да се разрешава и като се има пред вид затруднените държавни финансии, ще следва да се подирят и други пътища за окончателното му ликвидиране.

„Б“

ХРОНИКА

ОТ ТОЗИ БРОЙ за информационен сътрудник на вестника ни ангажирваме г. Спас Бажджиев — „Репортер от провинциалната школа.“

ПРЕДПИСАНО е на всички градски и селски общини, да се придържат най-строго в наредбата за доплащането на останалите неизплатени храни, добитък, фураж и др. взети от бившите райони комитети.

СЛЕДСТВИЕТО по откраднатите от тукашната жан-дармерийска дружина пушки, продължава в усилено темпо. Изглежда, че в тая кражба има замесени и няколко видни лица от местната комунистическа организация.

ПЛЕВЕНСКИЯ окръжен бюджет е утвърден. Редовния приход възлиза на 2,813,346 лв. редовния разход на 2,768,506,

изажиредния приход 2,460,175 лв., а изажиредния разход е на 2,511,029 лв.

ПО ЦЕЛОТО било на Ст. планина е паднал снег. Такъв вали и в Плевен на 31 м. м. сутрента, но не продължи много.

ПО НАРЕЖДАНЕ на председателя на тричлената комисия, улиците дословно всички, се чистят всеки ден от градските чистачи. Това е красив жест!

БАЛЕТНАТА спортна китка „Ирида“, в неделя на 6 тогочервта в салона на д-во „Сжгласие“ даде втората си балетна вечер през тоя сезон.

ОКОЛО 50—60 души трудоваци, оставени към общината са започнали вече постройката на втората гара за Плевен—само за пжтници—Тя се строи при гробищата край четвърти квартал. Вероятно към края на месеца ще бъде привършена и пжтници ще могат да се качват и слизат на нея.

ГЛАСУВАН и публикуван в „Държавният вестник“ закон за подобрене на материалното положение на държавните служители. Некой тукашния учреждения са започнали да изплащат срещу разписки на подведомствените си.

РЕДАКЦИЯТА благодари на всички ония гражданки и граждани които посетиха утрото устроено от нея на 30 м. в салона на д-во „Сжгласие“ в памет на народния поет Ив. Вазов. Получи се приход 924 лв. и се предаде на фонда за постройка театр и библиотека в гр. Плевен.

ЖИТНА борса е открита от няколко дни в гр. Варна. В нея ще се извършват всички житни сделки за странство. От там може би в последствие ще зависи и цената на разните жита в страната.

СРЖБСКАТА легация в София съобщава, че всички бжлгарски поданници, които пътуват през С. Х. С. Кралство и носят с себе си пари — звонково злато или сребро, трябва да показват последните на сржбските митнишки власти веднага при встъпването им в сржбска територия. Против пжтниците, които не на правят това, ще се постъпва съгласно закона и парие и ще бъдат конфискувани при напушане на сржбската територия.

Тази марка е взета от сржбското Финансово министерство, за да не стават спекулации с златни и сребърни пари и да се попречи на износа на последните.

НАСКОРО ще пристигне в града ни Софийския сензационен театр под уредбата на известния столичен артист г. Васил х. Гендов. Тая година тоя театр има подбран персонал и репертуар.

НАРОДНИЯТ руски комисар на финансии е определил на следния курс на чуждите валути: английска лира 231,600

рубли, американски долар 62,400 рубли, германска марка 600 рубли, бжлгарски лев 545 рубли, шведски франк 20,750 рубли, кроната 55 рубли, драхма 3,500 рубли, динар 1500 рубли, златна рубла 80,000 книжни рубли.

ПО СЛУЧАЙ 25 годишната учителска дейност на директора на тукашната мжжка гимназия—г. Марин Милчев и на учителя по рисуване при с. гимназия—Филип Димитров, учителите—техни колеги—бежа взели инициативата да честуват техната учителска безкористна служба с един скромни местен юбилей.

За тая цел се състави юбилеен комитет, който се погрижи за уреждане на празнество.

Юбилея се изрази чрез вечеринка и утро.

Вечеринката стана на 5 тогочервта в салона на д-во „Сжгласие“ при програма от подбрани литературни и музикални нумера и се изпълни от ученици и граждани, техни почитатели. Утрото стана вчера сутрента. На юбилярите се поднесоха адреси и поздравии от техните почитатели.

Плевенското гражданство взе живо участие в това редко празненство в Плевен. То заслужено изрази своята дан на уважение към тия безкорестни труженци на просветата, дали толкова много от своя живот и сили за нея.

Редакцията им поднася своите чиститки и пожелава щастие и живот за петдесет годишен юбилей.

СЪОБЩЕНИЕТО в миналия брой на вестника ни, че Куршум-джамия ще се предаде на турското население за изп.зуване, е погрешно съобщено.

Днес вече джамията е предадена на деловодителя на Археологическото дружество.

В нея ще се нареди Плевенския АРХЕОЛОГИЧЕСКИ МУЗЕЙ.

ПОПРАВКА. В обявление-то на тукашния гарнизон № 6758, печатинно в брой 31 от 30 октомври на вестника ни цифрата 10,000 кгр. чисто пшенично брашно да се чете на 100,000 кгр.

Общинския Сжвет

В четвъртък плевенския общински сжвет има пжрвото си заседание при обявен дневен ред: избиране на общински кмет и помощници.

Заседанието се откри в 3½ часа след обед от председателя на тричленната комисия г. Георги Червенков, след което, като най-стар между всички сжветници, подкани г. Паскал Рачев да председателствува сжвета. След това се представиха към гласуване за избиране на кмет и помощници. От лево-комунистите—от сжтствуваха г. Тодор Луканов и Асен Халачев.

Резултата от гласуването се даде: единадесет гласа за

кмет Георги Червенков, помощници г. Паскал Рачев и Коста Смолянов и седем за „Всичката власт в ръцете на маломотните и селските сжвети“ (!)

Избра се — кмет Георги Червенков и пом. кметове Паскал Рачев и Коста Смолянов.

След това се представиха към дебати. Говориха г. Червенков за бждищата общинска политика, г. В. Табачкин (комунист, протестира против те-

рора срещу техната партия през изборите, г. Цветан Цветанов (комунист) за демогицията (!) на буржуазията, г. Петър Ячев и се закри в 4½ часа при бурни прекривания от страна на комунистите. Следующето заседание ще стане през тая седмица, вероятно днес или утре

Заседанията щестават публично в салона на д-во „Сжгласие“.

Константин поп Христов

КУЧЕНЦЕТО

(разказ)

На моята Рахилка.

То беше обикновено и се различаваше от другите само по това, че освен на господаря си, с сжщата палавост и кучешка привързаност, еднакво се радваше на всеки който би дал любимото му бонбонче... Имаше един наистина необикновен за другите кучета навик: когато срещне човек, който еднаж му е давал бонбонче и който и сега джржи в шепата си купчина бонбончета, то, кученцето спираше ходът си, помиришваше бонбончетата, и явно надменно, продължаваше да следва господаря си, без дори да доближи с червеното си езиче сжблазнителните и вкусни бонбончета, Ето кое, именно, обржщаше всеобщото внимание на всички посетители на сладкарницата на големия булевард.

Щом „господинът“ с кученцето влезеше в сладкарницата, сящаше се като че ли промената на обикновено важната обстановка и настроение на посетителите. От всички маси се чуваше умолително примамливото „на... кучи... на...“ и много ржце се простираха към кученцето, джржащи по-неколко от предпочитаните от кученцето бонбончета... Оживлението ставаше все по-големо... Келнерите тичаха по-всички маси, в желание най-бжрзо да занесат на клиентите си от бонбончетата на кученцето... Чести биваха, дори, малки скандали между клиенти и келнери, поради предпочитанията и поради това, че младия келнер с бакембирдите дал по-рано на госпожица Х. от бонбончетата, когато господин З. поржчал преди нея и затова кученцето не отишло при него...

На дали красавица жена е имала толкова много обожаатели, готви да изпълнят капризите й, знаейки при това, че тия капризници и, най-важното, обожаатели й да сж, еднакво, мжже и жени, момичета и момчета, баби и дядовци... Това не еднаж е констатирано и не малко разочарования причиняваше кученцето между двойките посетители на сладкарницата, когато явно чувствуват пренебрежението, което им се прави, за сметка на умилкванията около това... кученце... И, ажтреки това, всички се надпреваряха да се сблизят и спечелят симпатиите на кученцето...

— На, кучи—кучи—кучи... на...

Един ден, когато почти всички посетители на сладкарницата се бежа снабдили с достатъчно бонбончета и очакваха идването на кученцето, часът беше вече 5-а известно бе за всички, че то именно на 5 часа след обед е в сладкарницата,—в сладкарницата влезе господарят на кученцето, обаче без самото кученце.

Самец, какъвто си беше, той се запжти към масата, при която обикновено обичаше да сяда и която вече от джлго време по тоя час биваше освободена и се заемаше само от него, господаря на кученцето. Сне шашка той и почтително поздравии сжседите си.

Неколко десетки очи старателно се взираха около краката на току-що влезлия и настоятелно тжрсеха... кученцето... Немаше го... —Да не е болно... или се

е изгубило, а, може би, некой го е откраднал...

Мнозина бежа готови да запитат господаря за неговото кученце. (Настжпи тишина, а след това постепенно постепенно започна да се чуват от крайщата на салона уж случайни въпроси:

— Абе, пустнете кученцето не го задавяйте... оставете го, то ще дойде при нас“...

Господинът, гласят на когото до този момент никой от посетителите не беше чувал стана прав и махна с ржка за мжлчание. Настжпи гробна тишина.

— Госпожици, госпожи и господа,—каза той, едва скришаш вжлнението си. —Аз трябва да ви съобща една неприятна новина: кученцето го няма... изчезна от домът ми... и мжжна. Много чифта очи бежа впили погледа си на бжрните му, с желание, секаш по-скоро да изронят думите които той требаше да каже, за да ги потопи в своята собствена скръб... Вече всички го гледаха и, като че ли за пжрви път да го вжждаха, сега го разучаваха... Откриваха една след друга неговите черти на лицето и всички откряха че това беше един красив мжж.

— Вие незнаете. Аз съм садец. Живея тжй вече от 10 години, откак измреха всички членове от семейството ни. Аз с кученцето единствени знаем онзи хубав живот, който бежа устроили за нас децата или, моите покойни родители... Но, сждба, умряха всички... Аз останах сам с кученцето, което майка ми умряла предаде на ръцете ми... Сега пжж и то ми изчезна....

Той седна на стола си и оброни тжжно глава. Тягостна атмосфера запжлни целия салон. Посетителите от всички маси си бежа избрали по една точка и с тжга впиваха погледа си по нея, отбягвайки чуждия поглед. Един по един, всички тихо се разплащаха и излязха. Остана само господинът. Сврачи се. Кжм 8 часа той стана и тихо, сжщо като всички други си отиде.

— Не искате ли рози, господине?—чу се умоляющ девичи глас в дрезгавината

— Дай... Дай повече.

— Много... дай всичките си рози...

— Благодаря, господине...

Вий ми давате много пари... О благодаря Ви—наверно за изгората си... Щастливец!

На следния ден утрентите вестници съобщаваха в хрониката следното антрифиле, напечатано с едри букви:

„За посетителите на сладкарницата на булеварда“: Вие сте добри хора? Аз сам убих кученцето! Убих го, защото то получаваше това, за което аз жадувах. Аз бях сам в живота. Не се намери нито един да ме погледне, да ме види... Аз исках, исках да живея... Аз убих кученцето, защото му завиждах—Вие пжж мене убихте. Това е истината. Простете! Следваше подпис, след който редакцията оповестяваше, че това сж предсмжртните редове на самоубилия се г-н Иванов. В градината на кжщата му се намерило гробче, отрупано с много, много рози.

След като ги получиха...

ЧИНОВНИШКА МИЗЕРИЯ. НОВИ ПЕТИ ЗА ПОДОБРЕНИЕ МАТЕРИАЛНОТО ПОЛОЖЕНИЕ. СЛЕД КАТО ГИ ПОЛУЧИХА... СРЕЩИ И ВПЕЧИТЛЕНИЯ. СТИГАТ ЛИ?

Четвъртък... Денят не е така скучен както всички други дни. Особено тоя четвъртък, когато се раздаваха многоочакваните чиновнически пети, или по право както е гласувано в Народното събрание, подарък от новия закон за подобрене материалното положение на държавните служители.

Тая привечер улицата е по уживена... Много лица светят от радост. Ония мрачни погледи, които друг път тжпо се вливаха в всеки облечен шикозно, днес като че ли изчезнаха... Всички са станали мили и добродушни.

Аз бързам, преди да излезат чиновниците от учрежденията. Тичам, ей, на, така, от радост, че най-после и на тия нещастници се подобрява положението, макар може би само за миг, ден или два...

Акцизното управление. Чиновниците са излезли още в 5 1/2 часа, а аз отивам точно в 6 без 2 минути. Останали са само расилните които — чистят. — Излезоха ли?

— Излезоха тоя път по рано. Нали знаете, днес получихме...

— Получихме ли? Ами по по много ли? — питам аз и наостровам уши.

— Получих... 1200 лева по-лучих... Ама за какво по-напред...

— Защо?

— Похарчих ги, преди още да ги получа... На бакалена 620 лева, на най-малкия 400 лева за обуца — а има още 4 такива като него — на жената два, три метра басма и като видиш още толкова да отпуснат, пак нема да стигнат. Скъпо, много скъпо господине.

— Ами за другите деца?

— Другите ще чакат за нови пети — довърши блаженият от блажените и продължи да чисти.

Малко сканфузен си отивам.

Пред околийското управление. Спирам един приятел от Земледелската банка.

— На къде и как сме?

— Добре — казва приятеля и се усмихва.

— Днес си особено настроен... Така изглеждаш! — казвам му аз, макар, че не изглежда такъв.

— Струва ти се... За петите ли? Десет пари не останаха. Едва достигнаха да си доплатя и балтона, които бях заръчал преди два месеца.

На главната улица. Виждам чиновника по държавните имоти.

— О, здрасти! — викам му и се хия.

— Здрасти миличък...

Идва при мен. Стискаме си сърдечно ръцете.

— Взе ли ги?

— Петите ли? Отдаина!

— Как отдавна?

— Отдавна съм ги изхарчил преди да ги взема още, искам да кажа...

— Колко бежа?

— Словом: седемстотен и петдесет... Още толкова да имаше, немаше да стигнат — казва и отминава.

Разделяме се.

Пред „Балкан“. Една позната чиновничка от Окръжния съд.

— Добър вечер — казвам й аз и правя учтив реверанс.

Тя се усмихва.

— Всехме ги... Ще си купя нова шапка, защото за рокля не достигат — ми казва тя и бързо отминава.

В „Балкан“. Група чиновници от Народната банка пи-
яг мжличиво кафето си. Ни-

кой от тях непознавам и затова се спирам по блязо и по давам ухо.

— Едва, едва поза-
кжрних тук, там некая дупчица — шепне един.

— Да бежа поне още малко та да си купим и по един кубик джрва — дума друг.

Третия се усмихва:

— Моите са в джоба, ама от тук са още нагодени къде да се харчат. Прави им хиса-
ния и виждам, че за нищо нема да стигнат.

Тук, тия приятели ме хеп-
тен разочороваха. Банкови чиновници пжк на, все не стигат... При тях има поне мно-
го пари — мисля си аз и из-
лизам...

Тржгвам към редакцията
Пред ветрината на Братя Гра-
севи стоят трима мои познати
чиновници от т. пощенската
станция.

— Как сме? — итам аз и ту-
кам един по рамото,

— О, здрасти, здрасти! —
викат и трамата едногласно и
се смеят.

— Ах, тия пети, тия пети
— Още толкова да има, нема
ше да стигнат... — думат и три-
мата.

— Ако не са стигнали нима
щяхте да се спрете тук? — пра-
вя им аз укор.

— То, само да погледаме, та
друг път, когато дават нови
пети, да знаем с какво да
се почерпим — казва единият и
тржгва.

— Все недоволни — мисля
си аз — по толкова пари взимат
и пак безпарични... Та кога най-
после ще бждат сити и щастливи?

— До когаго въпросът се
разреша окончателно. На чи-
новника още три пъти да му
даждт по толкова пети, пак
ще тжне в мизерия, защото

всекидневните нужди са еднак-
ви с тия на търговеца, занаят-
чията, лекаря, адвоката и пр.
Живота всеки ден става все
по скъп и несносен.

Репортер от провин-
циалната школа.

За театра в

Плевен

За театралното изкуство в Плевен сме писали много. За това изкуство се говори и днес, повече от всекога. Но, нека признаем, че макар се држ-
ника толкова много, в Плевен нема изкуство. Всичко това което е минавало за театре било само пародия на театър, и факта е един, крайно печален, че макар в Плевен има интелигенция, храмът на Мелпоме-
на стои все на оная висота, на каквато може да стои и в ед-
но най-затжтено и едва пробуждащо се градче.

Ние имаме градски теа-
тър, а от два месеца не сме го виждали вече. Той е из провинцията, защото, според тия които минават за жреци на изкуството, е в турне, само защото Плевен става безпри-
ветен за тях.

И така е, той си остава за винаги индефирентен към това изкуство.

Дали защото в него нема по-интересно и забавително, или пжк от време са прива-
нали да не посещават театра.

Така например, в начало-
то на септември ни посети трупата на г. Г. Донева, с под-
браи репертоар и редж арти-
стичен персонал, даде толкова
хубави пиеси, а публиката от-

сжствувахе. След него игра-
нашият театър — даде „Вампир“
от Страшимиров, „Арлезианка-
та“ от А. Доде и завърши
трагично с Молнарвия „Дявол“
след който, от тогава до сега
е в турне.

На какво се дължи това,
незнам, но аз оставам с едно
убеждение, че в Плевен нема
да има до тогава театър, до
като една опитна и здрава ръ-
ка не поеме управлението и режи-
сировка. Това се налага. Граж-
данството нека не гледа с
апатия към театра, защото,
той е един от главните фак-
тори за духовното повдигане
на една страна, на един град.
Плевен крачи гигански към
култевиране — той се отжрсква
от оная еснафщина, която
кротко го беше прижрнала...

Вижте Русе, Варна, Бур-
газ, Видин, Пловдив, па дори
и Тетевен — на всекаде има
вече театър, игра и публика.
И Плевен може да има, защо-
то в неговия театър има талан-
ти който при една по опитна
режисурска ръка, не след
кжсни дни, ще сжперничат на
много столични артисти.

Обжрнете поглед към те-
атра — не трябва да се остава
повече в безпжгца...

Севдалина Крайска

Облегаций

Червех

Кржст

Купува на изно-

сни цени

Споразумение редакцията

ДВОРНО место на

Парашкева Гюрова в
гр. Плевен, III квар-
центжра на града се
продава 650 — 700
кв. метра, близо до
аптеката на Ламби
Петров пригоден за
дукяни, кжщи, кли-
ника и пр.

Споразумение:
с Александр Гюров

Артист

Рекламирайте
в „СЕВЕРНО ЕХО“

Търговските рекла-
ми дават отлични
результати защото
той е най-разпрост-
ранения весник в
окръга. В всеко село
се получава „Север-
но ехо“

КУПОН № 4
С това купонче се
прави 20% отстъпка на
всяка реклама дадена за
в. „Северно ехо“.
Рекламата е душата
на търговията.

МОДЕРНО
Часовникарско Бижоте-
риско ателие
на Иван Ив. Калинчев
до хотел „ЦАР ОСВО-
БОДИТЕЛ“ — Плевен,
Продаваме и поправяме
Бижотерия, часовници, очила и армоники
Пристигнаха нова партия най-нови фасони
пръстени, обици, колиета и пр.
Продава се извънредно разкошен ОРГАН който
по звук и красота заменя пияното.
Цени намалени и С почет:
конкурентни Иван Ив. Калинчев

ПЛЕВЕНСКО ОКРЪЖНО ТРУДОВО БЮРО.

ОБЯВЛЕНИЕ № 3763

Домакинството на Окръжното Трудово бюро в
Плевен и гова на задругата в гр. Ловеч известяват
че дияг да закупят по доброволно сжгласие; 2000
кгр. захар; 5000 кгр. царевична ярма; 300 кгр. масли-
ни, 500 кгр. сирене и 800 кгр. свинска мас. Желаящи
да направят доставката, да се явят най-късно до 9 й
Ноември т. г. в 4 часа след обед в канцеларията на
Финансовите управления в Плевен и Ловеч за во-
дене преговори и постигане сжгласие с комисията за
произвеждане на търга.

гр. Плевен, 2 Ноември 1921 год.

От домакинството на бюрото.

ОБЯВЛЕНИЕ № 534

Плевенското училищно настоятелството обявява на ин-
тересующите се че на 17 Ноември т. г. в окръжното финан-
сово управление, 10 ч. пр. пладне ще отдаде на наемател по
доброволно сжгласие ремонта на дюшеметата на училищата:
Св. Николай, Мария Луйза, Васил Левски, Любен Каравелов
и Отец Паисий. Приблизителната стойност на предприятието
вжзлиза на 56000 лева.

Срокът за ремонта на училищата е един месец от да-
тата на сключване е договора.

2 Ноември 1921 г. Плевен.

Председател: П. Ячев

Касиер-счетоводител: Д. Аврамов.

Книгоиздателство КОСТА МОТАВЧИЕВ и Син
— ПЛЕВЕН —

Винарство

Пжлно ръководство от ХР. С. ГЕОРГИЕВ
излезе от печат и се пусна в продажба.

34 печатни коли — ново издание

ПЛЕВЕНСКО ГРАД. ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ

Обявление № 17391

гр. Плевен, 7 Ноември 1921 година

Олевенската Градска Община обявява на интересующите
се че на 18 Ноември т. г. в канцеларията на на Плевенско-
то Окръжно Финансово Управление ще се произведе търг
с сжкратен срок съвна конкуренция за отдаване на наематели:
1) Общинския павилионен (Бюфета на Сър Пазар и
2) „ (Бутка) при Паметника“ за
време от деня на предаването павилионите до 31 март
1922 година.

Залог за право участие в търга се иска по 500 лева
за всеки павилион.

Конкурентите трябва да сжблюдават чл. 125 от закона
за бюджета, отчетността и предприятията.

Тржжните книжя могат да се видят всеки присъствен
ден в канцеларията на общината.

Кмет: П. Рачев

Секретар: Т. Доневи

Наскоро се открива театър „Одеон“

Музика и наслада

художество и поезия

Одеон

Печатница Мотавчиев — Плевен